

Sygn. akt III KRS 32/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania B.K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...]. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim [...], z udziałem U. Ż.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2015 r.,

- 1) oddala odwołanie w części dotyczącej punktu I podpunktu 1. zaskarżonej uchwały oraz punktu I podpunktu 2. tej uchwały w zakresie odnoszącym się do odwołującej się B. K.,**
- 2) odrzuca odwołanie w pozostałej części.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 10 marca 2015 r., podjętą w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego [...], ogłoszone w Monitorze Polskim [...]na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego kandydaturę referendarz U. Ż. (pkt I ppkt 1) oraz nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] kilkudziesięciu pozostałych kandydatur szczegółowo wymienionych w sentencji uchwały, w tym kandydatury starszego referendarza B. K. (pkt I ppkt 2).

W uzasadnieniu tej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że zespół członków Rady, po przeprowadzeniu narady, uwzględniając załączone do przekazanych Radzie wniosków uczestników postępowania oceny kwalifikacyjne kandydatów, opinie przełożonych, rekomendacje, informacje dokumentujące doświadczenie zawodowe, publikacje, opinie Kolegium Sądu, ocenę Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia kandydatów jednogłośnie (5 głosami „za”) przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji kandydatury referendarz U. Ż. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego [...].

W dniu 10 marca 2015 r. Rada, dzielając stanowisko Zespołu uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej najlepszą kandydatką jest referendarz U. Ż., która zostanie przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...].

Krajowa Rada Sądownictwa przypomniała, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy. Rada, kierując się kryteriami ustawowymi, ma zaś za zadanie wybrać najlepszego, spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, kwalifikacje referendarz U. Ż., posiadane przez tę kandydatkę doświadczenie zawodowe, wnioski płynące z opinii na temat jej pracy, a także uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego

przemawiają za przedstawieniem jej kandydatury do powołania na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...].

U. Ż. urodziła się w dniu [...] 1971 r. W 2002 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...], uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2010 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym plus. Ponadto, w 2000 r. ukończyła wyższe studia w zakresie nauk politycznych na Wydziale Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu z wynikiem bardzo dobrym. Kandydatka w latach 2001-2003 odbywała także studia British and European Law Studies - University of Cambridge we współpracy z Uniwersytetem [...]. W 2008 r. rozpoczęła niestacjonarne studia doktoranckie w Katedrze Postępowania Karnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [...]. W okresie od dnia 23 września 2002 r. do dnia 3 stycznia 2011 r. pracowała jako główny specjalista w Ministerstwie [...]. Od dnia 4 stycznia 2011 r. do dnia 16 kwietnia 2013 r. pracowała w charakterze asystenta sędziego w Sądzie Rejonowym, początkowo w Wydziale Karnym, a od dnia 1 grudnia 2011 r. w Wydziale Cywilnym. Od dnia 17 kwietnia 2013 r. kandydatka jest natomiast zatrudniona na stanowisku referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w W., w którym początkowo pracowała w Wydziale Gospodarczym, a od dnia 1 listopada 2013 r. swoje obowiązki wykonuje w Wydziale Gospodarczym Krajowego Rejestru Sądowego. Kandydatka jest również autorką licznych publikacji.

Wyróżniającą ocenę kwalifikacyjną kandydatki sporządziła SSO R. P. - wizytator do spraw gospodarczych Sądu Okręgowego, która wyraziła pogląd, że opiniowana jest osobą bardzo dobrze zorganizowaną, pracowitą i odpowiedzialną. Dane statystyczne świadczące o bardzo dobrej stabilności orzecznictwa, jak również niewielki wpływ skarg, w ocenie sędzi wizytator, świadczą o posiadaniu przez kandydatkę ugruntowanej wiedzy stanowiącej podstawę orzekania. Sędzia wizytator podniosła też, że zgodnie z przedstawionymi ocenami i opiniami prezesa Sądu Rejonowego, przewodniczących Wydziału [...] Sądu Rejonowego oraz kierownika Sekcji Wydziału KRS - kandydatka jest osobą kompetentną, wykazującą się bardzo dobrą znajomością przepisów prawa. Posiadaną wiedzę potrafi właściwie stosować w praktyce, w związku z czym przydzielone jej sprawy są rozstrzygane

prawidłowo pod względem merytorycznym. Z przedmiotowych opinii wynika, że sprawy rozstrzyga sprawnie, bez zbędnej zwłoki, jest osobą zdyscyplinowaną, sumienną, bardzo zaangażowaną w swoją pracę. Sędzia wizytator podkreśliła, że kandydatka dała się poznać jako osoba o wysokiej kulturze osobistej. Jest osobą cenioną i lubianą. Sędzia wizytator stwierdziła, że na uwagę zasługują również opinie sędziów dotyczące pracy kandydatki na stanowisku asystenta sędziego. W opiniach tych wskazywano bowiem, że projekty sporządzanych przez referendarza uzasadnień orzeczeń były na wysokim poziomie merytorycznym. Zdaniem sędzi wizytator, referendarz U. Ż. jest więc bardzo dobrą kandydatką na stanowisko sędziego sądu rejonowego i w pełni zasługuje na nominację na to stanowisko.

Kolegium Sądu Okręgowego w [...] na posiedzeniu w dniach 12 i 16 grudnia 2014 r. zaopiniowało kandydaturę referendarza U. Ż. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego [...], oddając 5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się” (25 pkt). Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...] w dniu 15 stycznia 2015 r. kandydatka uzyskała z kolei: 46 głosów „za” oraz 10 głosów „przeciw”, przy 6 głosach „wstrzymujących się”.

Przy uwzględnieniu oceny całościowej wynikającej z łącznego zastosowania ustawowych kryteriów, w niniejszym postępowaniu nominacyjnym Krajowa Rada Sądownictwa uznała zatem, że na wybór zasługuje kandydatura referendarza U. Ż. Rada, dokonując takiej oceny, miała na uwadze przymioty wskazane w wyróżniającej ocenie kwalifikacyjnej dotyczącej pracy kandydatki oraz w równie pozytywnych licznych opiniach przełożonych i osób z nią współpracujących. Wymieniona kandydatka posiada obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, predysponującą ją do objęcia stanowiska sędziego oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż pracy, a ponadto pottrzymała najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...].

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, pozostali kandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Sądu Rejonowego [...] w tym postępowaniu nominacyjnym nie spełniają natomiast w tak dużym stopniu kryteriów wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa, uwzględniając łącznie wszystkie przesłanki i kryteria związane z

powołaniem na stanowisko sędziego sądu rejonowego, uznała, że referendarz U. Ż. spełnia je w wyższym stopniu niż pozostali kandydaci.

Uczestniczka postępowania starszy referendarz B. K. złożyła odwołanie od uchwały z dnia 10 marca 2015 r., zaskarżając tę uchwałę w całości i wnosząc o jej uchylenie przez Sąd Najwyższy w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W podstawach odwołania odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale rażące naruszenie prawa materialnego, tj.:

(-) art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w zw. z art. 61 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, przez przekroczenie granic uznania Krajowej Rady Sądownictwa przy rozpatrywaniu i ocenie kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego, skutkiem czego było nieprzedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego [...] kandydatury odwołującej się;

(-) art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, przez jego nieuprawnione niezastosowanie polegające na zaniechaniu przez Krajową Radę Sądownictwa wszechstronnej i indywidualnej oceny kandydatury odwołującej się oraz jej uzasadnienie, co w konsekwencji doprowadziło do nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego [...] kandydatury odwołującej się;

(-) art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w związku z art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP polegające na przekroczeniu granic uznania Krajowej Rady Sądownictwa przy rozpatrywaniu i ocenie kandydatury do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego oraz zaniechaniu przez Krajową Radę Sądownictwa wszechstronnej i indywidualnej oceny kandydatury odwołującej się, przy jednoczesnym wyborze kandydatury spełniającej w mniejszym stopniu wymagania kwalifikacyjne, a co najwyżej na równym poziomie z tymi zaprezentowanymi przez odwołującą się, co w konsekwencji skutkowało nieprzedstawieniem Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego [...] kandydatury odwołującej się, a co za tym idzie, nieuzasadnionym pozbawieniem

odwołującej się prawa do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach w rozumieniu art. 60 Konstytucji RP;

(-) art. 37 ustawy o KRS, przez jego błędną wykładnię przejawiającą się w uznaniu przez Krajową Radę Sądownictwa, że przy uwzględnieniu faktu zgłoszenia się na jedno stanowisko sędziowskie więcej niż jednego kandydata, Rada mogła zaniechać wszechstronnego i indywidualnego rozpatrzenia i oceny kandydatury odwołującej się w rozumieniu art. 33 ust. 1 ustawy o KRS oraz zupełnym nieuzasadnieniu odmowy, co doprowadziło do nieuprawnionego nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego [...] kandydatury odwołującej się.

Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Wypada też dodać, że stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (poza art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed tymże Sądem). Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje więc sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania.

Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie wniesione w rozpoznawanej sprawie, co jednoznacznie wynika z jego treści, dotyczy całości uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 marca 2015 r. Tymczasem, odwołująca się mogła zaskarżyć tę uchwałę wyłącznie w takim zakresie, w jakim odnosi się ona do niej oraz do kandydata, którego Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, gdyby taki wniosek został w uchwale sformułowany. Tylko w tym zakresie mógł bowiem zostać naruszony interes prawny odwołującej się, ponieważ tylko ta część uchwały dotyczy jej praw i obowiązków. W pozostałej części zaskarżona uchwała dotyczy natomiast kandydatów (ich praw i obowiązków), którzy – analogicznie jak odwołująca się – nie zostali przedstawieni z wnioskiem o powołanie, a zatem po stronie odwołującej się nie występował żaden interes prawny w kwestionowaniu tej części uchwały. Mogli to uczynić, przez wniesienie własnych odwołań do Sądu Najwyższego, tylko ci uczestnicy postępowania, których nazwiska zostały wymienione w punkcie I podpunkcie 2 uchwały. Jeśli zaś tego nie uczynili, to uchwała w części obejmującej rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu ich wniosków o powołanie do pełnienia urzędu sędziego stała się prawomocna (art. 43 ust. 2 ustawy o KRS). W tej sytuacji należy uznać, iż oceniane odwołanie w zakresie, w jakim nie odnosi się do odwołującej się oraz kandydata wybranego przez Radę, jest niedopuszczalne, wobec czego musi podlegać odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS. Kierując się tymi argumentami, Sąd Najwyższy orzekł zatem, jak w punkcie drugim sentencji swego wyroku.

Określając z kolei przedmiotowy zakres rozpoznania ocenianego odwołania, Sąd Najwyższy w obecnym składzie za nadal aktualny uznaje pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady

Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to przede wszystkim, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93). Wypada również dodać, że jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK-A 2008 nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna, pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli postępowania dotyczącego przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i

przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do oceny podstaw odwołania wniesionego w niniejszej sprawie od uchwały Rady z dnia 10 marca 2015 r., Sąd Najwyższy stwierdza, że jest ono oparte na zarzutach naruszenia przepisów art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 37, art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zauważa zatem, że art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza (co już było zresztą podnoszone) podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia

Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Powołany również w podstawach zaskarżenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje z kolei Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Regulacja zawarta w tym przepisie koresponduje więc z obowiązkami Rady wynikającymi z art. 2 Konstytucji RP. Dlatego naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem.

Co do art. 42 ust. 1 ustawy o KRS należy zaś zauważyć, że stanowi on, iż uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Dlatego też przy jego wykładni należy kierować się zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele przedmiotowe uzasadnienia. Oczywiste jest zaś to, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę. Każdy z pozostałych kandydatów zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie, opinie etc.), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydatów wybranych przez Radę. Może też samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Dla ochrony interesów tych kandydatów nie jest konieczne posiadanie szczegółowych informacji dotyczących kandydatów niewybranych przez Radę. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki takich kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur, biorąc przy tym pod uwagę także stanowisko zespołu. Nie przemawiają za tym bowiem ani reguły wnioskowania logicznego, ani

żadne domniemanie faktyczne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, LEX nr 1274982, z dnia 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12, OSNP 2013 nr 19-20, poz. 241 oraz z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636). Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela także stanowisko zajęte w wyroku z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12 (LEX nr 1619766), iż uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa. Uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania zaś trudno przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tego względu, że niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. Jest to sytuacja podobna do spotykanej w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w sprawach zainicjowanych wniesieniem odwołania od decyzji Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w przedmiocie nadania stopnia naukowego i tytułu naukowego, w których sąd administracyjny nie jest kompetentny do merytorycznej kontroli recenzji stanowiących podstawę decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1996 r., III ARN 86/95, OSNAPiUS 1996 nr 21 poz. 315; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 1999 r., I SA 813/99, LEX nr 46279; z dnia 22 listopada 2007 r., I SA/Wa 1292/07, LEX nr 433773 i z dnia 30 maja 2008 r., I OSK 212/08, LEX nr 505357 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 2010 r., I SA/Wa 106/10, LEX/el. 2010, z glosą M. Karpiuka). Należy więc uznać, iż niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego nie narusza art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Dlatego też sformułowane w odwołaniu zarzuty naruszenia tego przepisu oraz art. 37 ustawy o KRS Sąd Najwyższy uznaje za nieuzasadnione.

Odnosząc się natomiast do pozostałych zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy stwierdza, iż Rada, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym [...], dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz

listą rekomendacyjną Zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym [...], są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Nie wiadomo zatem, na czym odwołująca się opiera sugestię, jakoby Rada zaniechała stosowania przy ocenie kandydatów wyłącznie jednolitych, obiektywnych i przejrzystych kryteriów, takich jak bardzo dobre wykształcenie, doświadczenie zawodowe, ocena środowiska sędziowskiego.

Rada wyjaśniła bowiem, że za kryteria decydujące o wyborze kandydatki, co do której została podjęta uchwała o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym [...], uznała wyróżniającą ocenę kwalifikacyjną, liczne równie pozytywne opinie przełożonych oraz osób z nią współpracujących, obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż pracy, a ponadto najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu okręgu Sądu Okręgowego w [...].

Wypada w tym miejscu stwierdzić, że poparcie, jakie poszczególni kandydaci uzyskali w „środowisku sędziowskim”, jest bez wątpienia ustawową przesłanką oceny kandydata na urząd sędziego i przewidziano ją w przepisach regulujących tryb postępowania nominacyjnego przed KRS (art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS). Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu („poparcie środowiska sędziowskiego”) nie wiążą wprawdzie KRS przy dokonywaniu oceny kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. Dlatego też KRS powinna nawet odpowiednio umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374).

Reasumując ten wątek rozważań, Sąd Najwyższy stoi zatem na stanowisku, że zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Z tych samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 (w kontekście wynikającej z niego zasady równości wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne) oraz art. 60 Konstytucji RP, zwłaszcza że – co już wcześniej zostało podkreślone – przedmiotem ochrony wynikającej z tych przepisów jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierają również niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującej się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały podjętej w przedmiotowej sprawie oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają również przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą.

Podniesione w odwołaniu zarzuty sprzeczności zaskarżonej uchwały z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 33 ust. 1 ustawy o KRS są bezzasadne także z tej przyczyny, że podstawą odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie mogą być - stanowiące wyraz subiektywnych odczuć odwołującego się - zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów w sprawie (art. 398³ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS). A taki właśnie charakter ma wyrażone przez

odwołującą się przekonanie o wyższości jej niektórych przymiotów (znacznie dłuższy staż pracy). Z tej też przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydatki do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołująca się nie wskazała uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jej kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatów zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów.

W tym stanie rzeczy uchylają się spod kognicji Sądu Najwyższego twierdzenia odwołującej się, że to właśnie ona spełnia niektóre wymogi w stopniu znacznie przewyższającym minimalne ustawowe oraz posiada znacznie większe doświadczenie zawodowe z zakresu sądownictwa od kandydatki wybranej, zaś KRS dokonała niesprawiedliwej oceny materiału dowodowego. Należy również podkreślić, że Krajowa Rada Sądownictwa w toku analizowanego postępowania miała za zadanie wskazać i przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tylko jedną kandydaturę spośród kilkudziesięciu, z których większość (w tym także odwołująca się) z całą pewnością posiadała przymioty świadczące o tym, iż nie tylko spełnia formalne (ustawowe) przesłanki, ale również – przy uwzględnieniu określonych kryteriów oceny – jest merytorycznie przygotowana do objęcia stanowiska, o które się ubiegała. Mówiąc lapidarnie, Rada (co sama przyznała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały) dokonywała więc wyboru pomiędzy dobrymi i bardzo dobrymi kandydatami, przy czym kandydatura odwołującej się w żadnym razie nie została przez Radę zdyskwalifikowana.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł zatem o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

kc